

[Rahbek.]

føre saa strenge Straffebestemmelser som de her foreslaaede, turde dog være tvivlsomt. Jeg ved i alt Fald, at solide Sparekassefolk har følt sig noget brøstholdne ved de rigoristiske Bestemmelser, der her er foreslaaet. En gammel Sparekassemand har f. Eks. over for mig udtalt, at han føler sig brøstholden over, at man har fundet det fornødent i 2det Stykke, hvor der er Tale om Personer, der giver urigtige eller vildledende Oplysninger, ogsaa at nævne Oplysninger, som gives til Offentligheden. Han mener, at naar alle de andre er nævnt, offentlige Myndigheder, Selskabsmyndighed, Sparekassens Indskydere o. s. v., skulde det være tilstrækkeligt. Jeg skal dog ikke — det er den Slags Ting, vi kan se paa i Udvalget — gøre Ophævelser over det, men kun bemærke, at de Straffebestemmelser, der her er foreslaaet, er meget strenge.

Jeg skal saa til sidst sammenfatte mine Udtalelser om det foreliggende Forslag deri, at vi mener, at vore Sparekasser hidtil har røgtet deres samfundsmæssige Opgave tilfredsstillende. Det er sket under fuldt Selvstyre, under Ledelse af ansvarlige Sparekassefolk og under Tilsyn af et forstaaende Sparekassenspektorat. Jeg tror og haaber, at baade den højtærede Minister og dette høje Ting vil medvirke til, at det ogsaa kan blive Tilfældet i Fremtiden, og det kan jeg i alt Fald tilsige mit Partis Medvirken til.

Stein: Medens vi kun i en kortere Aarrække har haft en Banklov her i Landet, kan vor Sparekasselovgivning se tilbage paa en længere Aarrække, et halvt Hundrede Aar, og den har senere, en enkelt Gang, været Genstand for Revision. Efter Alberti-Katastrofen rejstes der i sin Tid stærke Krav om en Revision af den dagældende Lov, og der fremkom ogsaa Forslag i saa Henseende, men der gik ikke desto mindre en Række Aar, helt op til 1919, før der foretoges en Revision, samtidig med at man gennemførte den første Banklov. Det var ogsaa ganske naturligt, for ikke at sige nødvendigt, fordi disse to Lovgivningsområder maa afstemmes efter hinanden.

Det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Rahbek) nævnte Tal, der viser, hvor betydningsfuldt et Omraade man her staar over for. Den Lovgivning, vi her beskæftiger os med, angaar ca. 530 Sparekasser, der har en samlet Indskudsmasse paa over 2 Milliarder og en samlet Forvaltningsmasse paa omtrent 2½ Milliard. Det er Tal, der taler for sig selv, og som under-

streger Betydningen af det Lovgivningsarbejde, vi her staar over for.

Medens Bankerne er de mere aktive Institutioner, de forretningsdrevne, er Sparekasserne mere passivt indstillede. Deres Formaal er ikke Profit, men de skal, som der staar i Lovforslagets § 1, anbringe Indskudsmidler paa betryggende Maade. Heri ligger altsaa ikke noget forretningsmæssigt Formaal. Til Gengæld har Sparekasserne i Henhold til den samme Paragraf Eneret ikke alene paa Sparekassebetegnelsen, men ogsaa paa Ordet „Spare“ i en hvilken som helst Sætningsform. At Sparekassens virksomhed ikke skal have noget forretningsmæssigt Formaal, understreges yderligere derigennem, at det, som det allerede er nævnt her i Dag et Par Gange, forbydes Sparekasserne at drive Bankvirksomhed. I denne Forbindelse siges der i det foreliggende Lovforslag, at Sparekasserne ikke maa drive Vekseldiskontering, hvilket vel ogsaa er rimeligt. Det er et af de Punkter i det foreliggende Forslag, hvor man søger at skabe den rene Linie, den naturlige Skillelinie mellem Bankerne som de forretningsdrevne paa den ene Side og Sparekasserne med de specielle Spareformaal paa den anden Side. Men naar dette siges, gaar jeg ud fra, at det ogsaa maa være Meningen, at man ikke, saaledes som efter den nugældende Sparekasselovs § 1, i en Sparekasse skal kunne modtage Selvskyldnerkaution i Veksselform. Hvis man i en Sparekasse ikke maa diskontere Veksler, er den naturlige Konsekvens ogsaa den, at man ikke skal kunne modtage Veksler som Sikkerhed, heller ikke til Belaaning. Hvis dette kan tillades, saa giver man i Virkeligheden direkte de paagældende Anvisning paa at gaa en Omvej.

I Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag siges det, at man har fundet det nødvendigt udtrykkelig at forbyde Køb og Salg af Aktier og Obligationer og Fremmedmønt. Der henvises til, at det allerede er gældende Ret, og en udtrykkelig Bestemmelse derom er da ogsaa for saa vidt nødvendig, som der i Banklovens § 2 staar, at disse Former for Virksomhed er Bankvirksomhed, og derved skulde de være udelukket fra at falde ind under Sparekassernes Omraade. Imidlertid tilføjes det i Bemærkningerne, at det ikke skal være Sparekasserne forment i særlige Tilfælde at udføre saadanne Forretninger, naar de dermed kan gøre en Kunde en Tjeneste. Det forekommer mig, at denne Tilføjelse er irrationel, at den i nogen Grad gør